

«El bar del poble es va omplir de representants de clubs que em venien a fitxar»

Exfutbolista del Vilobí juvenil, Barça C, Palafrugell, Figueres, Pals i Cassà

S'hi estaria dos anys a Can Barça, un a la Masia, jugant amb l'equip sub19 i compartint habitació amb Iván de la Peña, Francesc Arnau i Óscar Arpón i un altre en un pis íntegrament gironí amb David Coromina, Pep Pagès i Pep Masdevall, ja com a jugador del Barça C de Tercera Divisió. «Uff, els garrotxins tenien molta festa. Algun cop a les Festes del Tura... bé, deixem-ho... (Riu). També venien companys a fer timbes de pòquer que s'allargaven molt... Jo me n'anava a dormir i no en volia pas saber res». Durant l'etapa de blaugrana fins i tot va tenir el privilegi d'anar a entrenar-se algun cop amb el primer equip a les ordres de Johan Cruyff. «El primer dia estava acollonit. Arribo, vaig allà amb ell i em comença a xerrar. Jo vaig fent que sí amb el cap i seguint-li la veta. Llavors ve Carles Rexach i em diu 'què? No has entès res, oi?' No, no havia entès res... 'Va vés cap allà amb en Zubizarreta i en Busquets, que ara venim', em va dir rient. Aquell sub19 va perdre -amb ell de titular- la final de la Copa del Rei contra el Madrid a Terol. «Érem un molt bon equip amb Quique Álvarez, Roca, Garcia Pimienta, Patri, Juan Carlos Moreno, Quique Cárcel, Óscar Arpón...». Al sub19 la competència era Arnau mentre que al C, Guzmán, amb qui es repartiria els minuts en un any en què no es va pujar a Segona B a la fase d'ascens. A partir d'aquí, el Barça li va oferir anar cedit a l'Almeria, a Segona B. «Si ja és lluny i difícil d'anar-hi ara, imagina't fa trenta anys!». El somni d'arribar al futbol professional d'aquell marrec que amb deu anys va deixar l'extrem esquerre per fer de porter al Bàscara, convençut per en Guixeras -« el millor entrenador que he tingut»- s'acabava. «Vaig tornar cap a casa i posar-me a ajudar a l'empresa de construcció de la família». El futbol no el va pas deixar, no, i va continuar al Palafrugell a Primera Catalana durant quatre temporades a un nivell més que notable. Tan notable, que el darrer entrenador que va tenir-hi, Francesc Guitart, va fitxar pel Figueres i se'l va endur amb ell cap a Segona B. «Al matí treballava i a la tarda entrenava. Ho veia com la possibilitat de reenganxar-me al futbol semiprofessional». No ho va ser, perquè es va trobar un Esteve Moner plètoric i ni Guitart ni García Escribano li van donar oportunitats. «Vaig anar convocat a tots els partits. Molts eren estadis de Primera, Llevant, Elx, Múrcia, Castelló... Al camp del Llevant, l'Esteve es va fer mal i vaig sortir a escalfar i tot. Al final es va recuperar». De minuts, pocs. Amistosos i la Copa Catalunya on té l'honor d'haver encaixat un gol de Samuel Eto'o quan jugava amb l'Espanyol. «Em quedo amb l'experiència d'haver gaudit de Vilatenim, un estadi que veia a la tele de petit i haver viscut en un vestidor professional amb gent molt maca», diu recordant el cotxe des de Girona que feien amb Joan Sagué, Juli Sunyer i Àngel Cortada. Malgrat tenir un any més de contracte, la temporada en blanc va fer que s'entengués amb el Figueres per no complir-lo i se centrés ja gairebé exclusivament en la feina. El futbol quedava ja en segon terme. Pals i Cassà van ser les següents etapes d'un porter «seriós», que «aturava el que s'havia d'aturar i de tant en tant, alguna d'inaturable» i que va penjar les botes «amb els amics» al Sant Jordi Desvalls. Més de trenta anys després algun client el reconeix a la feina. 'Tu havies jugat al?...' «És molt més fàcil aturar un penal que no pas pujar dreta una paret», diu abans de jugar a fer futbol ficció i canviar un petit detall de la seva carrera. «No vaig saber decidir bé. Tampoc tenia ningú que m'assessorés i em guiés en aquest sentit. Amb un agent hauria fet algun caleró més en el futbol. A casa érem tots del Barça de sempre i potser hauria d'haver signat pel Saragossa...».

Font del document:

<https://www.diaridegirona.cat/esports/2026/03/30/bar-poble-omplir-representants-clubs-128536672.html>